

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap december 20^{káa} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

PRÓBASÉTÁIM MENYASSZONY UTÁN. (Folyt.)

Az ég setét fátyolt vont magára, melly alul a' csillagok, mint a' szemérmes leány elrejtett szemei, kaczer-lopva néztek alá a' lár-más utszákra, és a' nyomorult városi kivilágításra, melly egészen a' nemes tanács fejéhez volt alkalmazva. Sok büszke és nem büszke (az esztendőék száma szerint) szépségöket rejtven bel-részökben a' hintók, sebesen gördültek-el mellettem; mi, ha sár lett volna, a' trottoir-nélküli három öles utszán szorgalmas öltözete-met bizonyosan nem hagyná kiméletlenül. Egyebiránt az estve hűs volt, mint szükség idejében a' magyar patriotismus. Egy haldoklani készülő lámpa-matador megé állottam, és órámat kihuztam; de ke-vesebbet láttam, mint többnyire akarunk látni, ha semmit se látunk. E' pillanatban egy homályos alak könnyű lebegő lépésekkel suhant-el mellettem, A' lámpa hasztalanul, mint közjó ügyében a' szóvita, kinálá tehetlenségét; szemüvegeim, mellyek mindenkor, csak szükségben nem mutatnak jól, két ép szeméimmel a' semmit se látásban vételkedének, és az ismeretlen alak mindinkább előre haladott, mintha más égövből jönne! Vannak előérzések ez tagadhatlan kivált ha erősen érezzük azt, mi bizonyosan meg fog történni; ilyen volt az is, melly a' haladót nemzetbelimnek ugyan, de Luizának ismerteté. Bizonytalan és sebes lépésekkel siettem az alig ismert lény után, míg elég közel érheték hozzá, hogy belérzéseimet valósulva láthatám. Luiza volt. „Ah! jó estvét kedves ur!” — susogá ismert ezüst hangjával, melly csak iméntiben bájoló-meggyönyör varázsszal füleimet, és most mint egy édes viszhang boldog egünk multából szólott, lebegett hozzám; felrázta minden szebb emberibb érzéseimet 's vágyaimat. — „Gondolja-el, milly alkalmatlan helyzetben vagyok! Szobaleányomat nem találom, barátnéimat a' keresés alatt elvesztém, és így kénytelenítetem e' kiállhatlan setétségben egyedül haza bolyongani!” — „Remélhetem-e, hogy

a' kisasszony segédkaromat elfogadja?" — és nyugtalanabbul esütem az elpattant barackhoz hasonló száznak nyílásán, mint az utósó pénzét feltevő játékos a' kártyáját kinzó lassúsággal felfedő *banquier* érdeketlen arcvonásain. — „Igen szívesen!” — lön a' kegyes válasz — ha a' távulabb ut önt el nem ijeszti!“ — Háromszor keres a' becsületes ember egész életében szókat, és nem talál: ha egy nagy ur ebédrel kínálja, hogy nyomorult munkáját dicsérje; ha a' tisztségeket osztó pseudo-feleségének kezét megcsókolni akarván a' kedvencz mopsztnak lábára hág; és ha egy bájos csudaleányka első kérelmét teljesíti. Én se találtam szókat, bár milly izzadva üttem is őket — mint *Saphir* mindig tágosabbra oldott eszméjeit — kiakartam kiáltani szerencsémét; de az öröm, hirtelen valósulása merényletemnek, *Luizának* bizodalmas hozzásimulása, és a' jövődönök öszve zavart képzelmei néhány perczenetig elnémulni hagyának, ki szép védenczemet most olly bátran és egyszersmind olly ajtatosan ragadám-meg, mintha benne hinném védőnémet, mennyemet és boldogságomat.

A' leány karomon csüggött; valóban tisztább érzéssel, mint orrfintorogva némellyik szép olvasónéim közül hinni akarná. Minél szebb és férjhez menésre alkalmasabb a' leány — állításom az egész világban létesül — bizonyosan több leány- mint férjfi-szemek vigyáznak reá: csupa gyönyörrel ugyan ezek, mint tavaszreggelen a' felébredő természet éldására; de savanyú recensensi arczczal azok: kilármázza a' szomszéd kávék körnek, meghittebb barátnéjainak, az egész városnak szebb társnéja iszonyú hibáját, hogy ő t. i. egy ház asulandó férjfiú kitünő hódulását nyilván elfogadja; mialatt az ál-heracliteszi tarka sereg féltuczat rejtvényajtokon bocsátja-be toilette-jéhez az egynapi lepkeimádót.

„Valóban igen furcsa“ — kezdé *Luiza*, miután két perczenetig némán vezettem a' setét utzákon keresztül merészebb terveimbe 's kilátásaiba merülve — „igen furcsa, milly kontrasztban áll néha a' külszin belérzéseinkkel!? Mi nem ismerjük egymást; egészen idegenek“ — „„Idegenek? — félbeszakasztám elfogult hanggal a' leányt, ki az „idegen“ szót lassabban ejté-ki, mint magammal elhitetni akartam — idegenek? És azt egyedül a' név nemtudása teszi?“ — Itt egy betanult *coup des mains*-t küldék előpostául, és legalább több sikert reménylék tőle, mint a' polgárkirály *Lajos Fülöp*, midőn közönséges *cour*-napokban lecsókolta kesztyűjét nyújtja a' népnek: de a' merész attentat, ezen néma kézkérdés *Luiza* részéről viszonzottlan maradott. — „Nem hizelkedés ugyan — folytatá a' kikerülni látszó — ha valakinek azt mondjuk, hogy képe

ismeretes előttünk; nekem mindazáltal úgy tetszik, mintha önt ma nem legelőször látnám!“ — „,,Az igen könnyen kitalálható — válaszolám én — ilyen arcok, mint az enyim, az egész világot befutják, mert igen közönségesek!“

Luiza. Ön nagyon szerény neme legszerénytelenebb tulajdonságában; az önszeretemben!

Én. És ebben még is csak tökéletlen dilettansok maradunk nagy mesternéink mellett. Szabad a tanítványnak szép mesternéje nevét tudni?

Luiza. Meghittjeimnek Luiza, tanítványnak Szel—nyi kisasszony vagyok.

Én. Mit? Luiza! — Szel—nyi! — a' kisasszonynak bátyja?

Luiza. Huszárhadnagy az N—i ezredben; mondják, hogy sokat hasonlít hozzám. Ön tán ismeri?

Én. (felhevülve.) A' legszebb, a' legderekább huszár a' világ minden kétposztósai között!

Luiza. Huga köszöni a' kettős complimentet!

Én. Gyermekségüinktől fogva ismerjük egymást — a' legjobb barátok vagyunk — tavál már azon ponton állottunk, hogy atyafiságba —

Luiza. Tehát ön azon F. ur, kivel bátyám az ebreichsdorfi —

Én. Éppen az — igen, igen — múlt télen volt az; — szép idők! — azóta nem láttam többé —

Luiza. Ha jól emlékezem, Sándor uraságodnak igen szeretetre méltó feleségéről —

Most akaratom ellen is pirulnom kellett. — Luiza csintalan gúnynyal, mintha őszinte vallományomat arról, mit már bátyjától tudhattott, várná, szemembe nézett — és éppen ekkor a' fatális hold kibukott az el-eltűnő felhők közül, 's a' csillagok fényeseen és kipiperézve állottak körülötte, mint meg annyi circassi és georginiai szépségek, ha a' Nagyur kendőt lebegtetve revuet járattja őket; — és szemtelenül arcomra sütött, mellyet a' leány fürkésző pillantatai oly kényelmesen és kiméletlenül jártak-be, mint a' contrebantot kereső vámos kocsiládánkat. Az őszinte gyónásnak meg kellett történni; annyi hihető volt, hogy Luiza nevem tudására ezt valóban kívánta volt, és minden esetre saját szamból akarta hallani, hogy tudná, mit higyen a' mindent nagyító-üvegen látó világnak, és, mint határtalan önszeretefem sugallá, hogy minutumi házasságomat, mellyet Sándornak elválásunk után nem sokára körülményesen megirtam, 's ő hugának bizonyosan piquant kimenetelét elmondá, most ismét magamtól értené hamisnak lenni. Gyónni kellett — itt semmi se használt egyéb — és nem

szívesebben tevék e' szép vétkem tanújává a' kecses, kéjéletet adó Luizát, legjobb barátom gyönyörhugát, mint az érzéseim túl élt, világunta komoly férjfiút? — Luizának mindent tudni kellett, ha reményim valóságát ohajtám, és rózsaszínű hódító terveimet, mint a' corsicai nagy hős, megfagyva látni nem akarám: neki tudni kellett, milly véltlenül jövék az álházassághoz, milly tünékeny vala akkori szerelmem; hogy az egész vendégszobai és kerti jelenetet egy reám bízott kisasszony becsületének fenntartása okozá *), kinek eddig fényesebb szerencséje akadt, mint én neki valaha ígérhettem volna; hogy ennekutána feleségem választásában minden tulságos és romános nézeteket elmellőzve nemcsak szívemet, hanem eszemet is bírálóvá akarom tenni. Mind ezt Luizának híven előszámoltam, midőn a' patakhidon túl értünk, és a' rosz kövezetben néha erősen megbotlottam a' lámpa, hold és csillagfény daczára. — „Eddig szívem — így végzém vallásomat — hasonló volt Clauren, Spiesz, Cramer, 's egyéb társaik románjához, melly majd egy sáppadt sentimentalis libácska toilettején és szívében, majd egy okosabb, műértőbb tudósné hálóköntösén és hajfürtejében; majd egy kerekded szobaleány eszében és téglázó vasán; vagy egy szatócs gyújtófácskái és liptói sajtjai között a' legkellemesebb kötetlenségben tévedezett.“ — „Minden szépnek sorsa ez!“ — nevelte Luiza, és egy csintalan gunyvonás repült-fel biborszája széleiről, mint egy magos háznak, mellynél megállottunk, kivilágított ablakjainál kivehetém. — Én hosszú feneket kerítő beszédemből mindazáltal ki nem gázolhaték: „kötetlen valék — susogám az illyes esetekre mindig készen tartott cromaticai hangommal, és Luiza kesztyűtől megfosztott puha kezét ismét gyengén megszorítám minden viszonzás nélkül — és s z a b a d, noha olvastattam; — két óra előtt még lényem, érzelmeim, eszem és szívemmel teljes rendben — a' kisasszony —“

„Ez lakásom! — hirtelen közbevág Luiza a' magos házra mutatván — igen nagy köszönettel vagyok uraságod fáradsága 's bizalmáért; ha bátyámnak irok, igen érdemes barátjáról bizonyosan kedves említést teendek!“

„És olly igen hamar odahagyjam minden reményemet a' kisasszonyt láthatni?“ — sohajték én a' héven megragadt leány kezére, mellyre midőn hosszú csókomat nyomtam, a' rózsák 's lehullott eperjvirágok hófuvatában gondolám fűrösztetni számat. Luiza kezét el nem vonta, mint féltém; egy szempillantatig nyugvék reszkető ujaim között: és midőn merész indulatimtól felbátorítva szívemhez vevém, egy alig érezhető, lágy és rövid nyomását érzém. — „Én

*) Lásd 1835-iki Regélő 15. 16. 's a' t. számát: „b é c s i k a l a n d o m.“

mindenkor szívesen fogom önt látni; — ez lakásom!“ „susogá bájhangjával Luiza, és gyönyörkezét hirtelen lerántván égő szivemről — selyemkesztyűjét birtokomban hagyván — a' lépcsőken felsietett, az utána néző szemeimnek nem sokára eltünendő.

„Ó szeret!“ kiálték-le részeg örömmel lelkem legbelsőbb mélységébe. „Luiza téged szeret!“ viszhangzá szivemben, minden legkisebb ütőeremben. Ott állottam a' lépcső — mellyen mint Jákob lajtorjáján egy angyal lebegett-fel, 's a' házkapu előtt csupa gyönyörtől mozdulhatlan, nagyobb, mélyebb érzelemmel, mint valaha a' Grossglockneron egy augustusi csudaestvén, midőn felettem a' lement naptól bibor szinnel festett felhődrapperiát elragadtatva néztem. Ajtatosan, mint valamely szent ereklyét, rejtém-el keblemben a' selyemkesztyűt, a' legkisebb legyönyörűbb kéznek átlátszó harmatfátyolát Luiza kezének, melly szivemen nyugodt, 's mellynek szelid nyomása varázslánggal fut keresztül egész testemen, úgy hogy minden embert, még halálos ellenségemet is, az egész világot átölelhetném. — Sokáig állottam volna még ott meleg szivemmel a' hüs este daczára is, ha egy a' szomszédságban kitörő serenade vagy jobban macskarád, mellyet a' már fülhasító emlékezetű qua-hangászok lekarcolának, minden bocsánatot ígérő jószívűségem mellett is, a' kedves kör varázsaiból el nem tiltana. „So leb' denn wohl, du stilles Haus! Der Katzenchor jagt mich hinaus.“

Jóformán átfázva, mintha zsebemben a' tizenkilencz díjt nem nyert szomorújátékok, és szivemben egy országos tervet hordoztam volna Luiza kesztyűje és szerelme helyett, értem valahára az átkozott roszt követően keresztül szállásomra. Kocsisom a' kapu előtt ült még: „hány órákor fogjak?“ kérdezé a' kiégett pipát mellényzsebébe dugván. „,,Még holnap nem indulunk, tán holnap után sem“ válaszolék dideregve, 's a' meleg vendégterembe siettem. Ez is üres volt, ha a' jobbik szugolyban a' szép 's kerekded korcsmárosnét nem akartam látni igen kellemesen mulatva egy a' r e s e r v e c o r p s-nál hátramaradott csinos lovagtisztel. A' háromszemű bájos pinczérpár csuda-sebes capriolekben teljesité parancsamat a' német éteklajstromból, mi éppen nem legdicsőbb szokásuk. Egy nyomorult parodia a' szomszéd Bécsnek seraphlényű szobaleányaira vezetefel égő gyertyával szobámba: „jeder Zoll eine Hässlichkeit“ kiálthaték vala fel Lear királylyal, ha ma rózsaszinben nem látok mindent; és a' dolgok sebes változásaira régtől szokni nem tudok. — Szebb és vigabb érzelemmel vetém magamat a' lágy dunyhák közé jövendő éltem tervét kiképzendő, mint eddig rideg gazdaságom gondjai tenni engedék: 's igaz örömmel, férjfiás meggondolás-

sal hívám ez estve varázsjeleleteit vissza; mellyeknek reményeit a' holnapi naptól egészen teljesülve hinni szerettem.

(Végz. következik.)

É L E T - T Ö R T É N E T.

M a r i a T h e r é z i a.

(Arczképével együtt)

Habár melly történet könyvében keresünk is egy jelest, kit a' hálás későség koszorúzni törekedett emlékében: bizonynyal áldott emléké-kü koronás asszonyunk, dicső M. Th e r é z i á n k, lesz olyan, kit fejedelmi nagysága, hazánk 's nemzetünk iránt nagyobb érdeme, láng szeretete, bölcs kormánya, tettek örökké elfelejthetlenné!

Őt 1717-ben majus hava 13-kán III-dik Károly király és Erzsébet braunschweigi hercegasszonytól adá e' magyar földnek a' kegyes ég. Nagy emléké atyja látván, hogy minden férjfi-örökös nélkül kénytelen majd fény-trónjáról sirjába leszederedni, oda bírá hűséges, örökös tartományait, hogy egyetlen egy leányát törvényes örökösnek elismerék; kiis midőn 1736-diki februar 12-kén F e r e n c z h e z; a' lotharingi herceghez, hitesül adatnék, 1740-ben, atyjának halála után, már általvevé e' dicső asszonyunk a' haza kormányát! — Alig terjedt-el híre felséges Th e r é z i á n k trónjának, már is ellene zendült fél Európánk! — Felkelének: Károly a' bajor fejedelem; III-dik Á g o s t o n lengyel király; V-dik F i l e p spanyol; Károly Emmánuel sardiniai, és II-dik F r i d r i k porosz király, mind egyik just tartván magyar koronánkhoz. Illy villongásoknak közepette dicső fejedelem asszonyunk, 1741-ben martius 13-kán szülé Józsefet, magzatját. Látván a' fergeteget, zajt, veszélyt, melly főképp aprilis 10-kén a' m o l l o i t z i nagy ütközetből áradott birodalmára, rögtöni három hónapos béke-idő alatt, melyet egyedül Neuperg bajnokunknak köszönhetünk, elfelejthetlen királynénk csakhamar öszvehivá hűséges Magyarjait Pozsonba, és magát megkoronáztatá. — Alig végzé e' nagy fény-ünnepét a' Magyar, már Fridrik Liegnicz Schveidnicz alatt (Sléziában) 40.000-rel a' bajor Károlytól, Francziától és Spanyoltól ápoltatva, ugyanannyi hadi erővel Belleisle vezérlete alatt a' Rhénusnál fenyegeté Th e r é z i á t, sőt dühödő pusztításokkal rohanának birodalmára. Illy zugó viharok özönében ismét öszverendelé a' Magyarokat Pozsonba, 's Józsefet felséges magzatját, anyai karjain bemutatá, mint jövendő fejedelmet 1741. sept. 11-kén. A' gyászba öltözött királyné ékes latin beszédjére, mellyben fiját, magát 's királyszékét a' Magyarok oltalmába ajánlá, egy szível 's lélekkel kiáltának az országos Rendek: „életünket és vérünket királyunkért M. Th e r é z i á é r t !“

Hogy annál dicsőbb kimenetelt remélhessen illy kettős hatalmasság ellen dicső asszonyunk, a' lengyel királylyal és szász választó fejedellemmel békét kötött, 's arra serkenté Magyarjait, hogy országáért, koronájáért emelnék karjaikat. Egybevetvén vállalkat, az Angoltól segítségül nyert 300.000 font sterling erő mellett, egyesült lélekkel szállának szembe (minekutána 1742-ben a' boroszlói békeszerződés Fridrikkel is megtörtént volna) a' Francziákkal, kik Károlyért vivának. A' Magya-

roknak illy egybeforott ereje csak hamar visszaszorítá a' francia se-
reget egészen a' Rhenusig. 1743-ban látván Károly a' bajor fejede-
lem, hogy nincs már erő, nincs már remény részére a' Francia kar-
jaiban, sőt hogy már bajor országba nyomulna Ausztriának győztes
sasa, fegyverszünést kére győztes asszonyunktól; — kiis megindulván
annyi vérnek párolgásán, közönséges békét köttetett Aachenban
1746-ban.

Fridrik állhatatlan levén, ismét fegyvert emele! 's itt kezdődött
1756-ban amaz elfelejthetlen 7 esztendősz harczi viadalma! Ezen hosszas
vérengzés abban is nevezetes, hogy ez időben ama collini nagy győ-
zedelmünk emlékére dicső asszonyunk, a' maga nevérol, Theresia-vitéz-
rendet alkota. — Tartott tehát e' borzasztó háborúskodás 1763-dik esz-
tendeig. Ekkor valahára, habár sokára, kivirított a' békének kellemes
pálma-ága február 15-kén.

1765-ben koronás asszonyunk, férjével együtt, II-dik fijának Leo-
poldnak, spanyol herczeg asszony Luizával leendő egybekelési pom-
pájára ment Innsbruckba; hanem itt, mély bánatjára, Ferencz felséges
férje hirtelen meghalálozott. Még tizenhárom évig élt e' felséges asszony,
örökös tartományait boldogítva mély gyászában: mig 1780-ban november
29-kén egekbe költözék. E' boldog emlékü fejedelem asszonymnak köszöni
hazánk a' magyar testőr-seregnek (gárda) létesülését, a' tudományos
egyetem, 's academiák, számos új népiskolák, és több más hasznos in-
tézetek elrendezését, régi visszaélések eltöröltetését.

Csernyánszky.

K Ü L Ö N F É L E .

Csalódások. A' Courrier l'Ain emliti, hogy a' lapjainkban is
megnevezett Junod nevű genfi órás, ki bizonyos Angoltól ama nagy
örökséget nyerte volna, ezt fanaticus lelkesedésében csak képzelte
magában, 's a' dologban semmi való nem volt. Ő azonban már Genf
szomszédságában több nagy palotát megvett, 's mivel nagy gazdagságát
bizonyosnak hitték, neki azokat igen drága árba szabták. Azonban, kik
őt megcsalni akarták, magok csalódtak-meg; mivel a' vásárlás most meg
nem történhetik. A' gazdag örökös most gazdag palotájiból az örül-
tek házába fog sétálni.

Indus temetés Londonban. Harmad nap múlva — így ir
egyik londoni hírlap — a' holttest fekete, ékesen és gazdagon felpipe-
rézett koporsóba téteték; de ki a' koporsóban feküdt, nemzete ruhájába
vala felöltöztetve, felette igen mesterségesen készült szemfödéllel levén
takarva. Valamelly keskeny, veressel beszegett szalag zöld posztóból
lógott-le két oldalról, egy virágbokréta feküdt keblén az elnyugodott-
nak; drága függők ragyogtak füleiben, arcját gyengéd, mesterséges
pirosság borítá. Drágaságai melléje voltak lerakva, 's egy pompás in-
dian schawl volt a' felső takaró. Így kísértetett a' fejedelmi hölgy utolsó
nyughelyére, St. John temetőjébe a' waterlooi ut végén. A' szemfödél
végszéleit hat jóbarátja tartá. A' gyászolók között a' fejedelem ment
elő a' megholtak nővérel; utánok három Indus 's hat ur a' Victoria-
színházból. Számos nép csatlá magát ezekhez, 's a' holtat innepélyesen
és némán kíséré a' templomig. Miután itt a' szokott szertartások vég-

hez vitettek, a' holt test utósó hazájának átadatott, 's bármilly mélyen sebzé is a' fejdelem szívét fájdalma mind eddig, e' pillanatban még is férjfiás magatartással türe. A' sir lábainál álló kőre némelly indiai betűket vésett; imádság vala ez a' nagy szellemhez, hogy semmi idegennek lába a' helyet meg ne fertőztesse, 's a' bevéselt szavak, minden e' családból származott 's ide jutó személynek bizonyos jelül szolgáljanak, ki van itt eltemetve. Erre Mak Coonse egy fehér rózsát vetett a' sirba, 's egyike a' nemzetségebelieknek Shaw Whasch (a' széles fegyver) indiai nyelven halotti beszédet tartta. A' temetés napja ugyan az volt, mellyen ezen indus fejdelemnek az angol királynál kellett volna bevezettetnie.

J E L E S M O N D Á S.

Fél. Egész.

Gyülölöm én a' félséget,	Vedd el dőre kórjaidat!
A' fél szívet, szerelmet,	Módot nyujt a' józan ész!
A' fél halált, fél életet,	'S ha jó, ha rossz, harc háború,
A' fél ész, fél értelmet.	Akármi, — de légy egész!

Kisfaludy Sándor után —

N e m e s e l m e.

Mig más érdemeit köz lélek alázni törekszik,

Fényre deríteni azt a' nemes elme buzog.

Kisfaludy Károly után S. Karolina.

Köz tisztelet. Mi szebb, mint embertársaink 's közvélemény tiszteletében állani? mint annak érzete, hogy azon homlok, mellyet a' nyugalom órájiban veritékeiből megtörlünk, a' közjónak védelmében izzada.

Bajza.

A' jó barát nagy vigasztalás a' magányosságban, nagy segítség az állapotok rendezésében, és nagy védelem a' bántásokban, tanács a' veszedelemben, igazgató a' kétségben, 's menedékhely a' szomorúságban.

Birkés.

A' pénz ama tündér vessző, mellyel nagy csudak eszközölthetnek.

Nagy Fridrik király után S-i Ján.

Aphorismák N. Kátáról. Harom elteti létünket: hit, remény, szeretet: de ugyan ezek veszélyeztetik is, ha az első könnyű, a' 2-dik hiú, 3-dik vak.

Féktelen indulatú emberrel versenyni annyi, mint szembe fuvalló szélnek sarat hányni.

Csernyánszky.

S z ó r e j t v é n y.

Szép várost nevezél, ha kimondod hármas egészem'

Hagyd fejem' es lábon': gaz leszek így 's fűnövény.

Első két tagomat szeded erdőkben 's a' mezőken;

Szívemet ügyvédek kedvelik és keresik.

Beöthy Ferencz.

Előbbi rejtvény: Köles.

Kérelem. E' folyóirat mind budapesti mind vidéki pártfogói kértetnek, hogy annak jövő évi folyamata iránt rendelésüket megtenni menél előbb méltóztassanak.

Szerkeszi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomat. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.

Sickman m.

1835. 102-ik Regelő mellé.

